

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Ing. V.I.-A. D., G.**, IČO: X., zastúpený: JUDr. E.Š., advokát, P., B. proti žalovanému: **S.-M.P., D., B.**, IČO: X., **o návrhu na obnovu konania**, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 23. marca 2011, č. k. 3Cb 7/2010-61, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 23. marca 2011, č. k. 3Cb 7/2010-61 v znení opravného uznesenia z 23. marca 2011, č. k. 3Cb 7/2010-60 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením povolil obnovu právoplatne skončeného konania, vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4Cb 6/2007. Uznesením z 23. marca 2011 (č. l. 60) opravil výrokovú časť napadnutého uznesenia.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou 29. novembra 2010 domáhal obnovy právoplatne skončeného konania. V odôvodnení svojej žaloby uviedol, že Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 6. októbra 2008, č. k. 4Cb 6/2004-249 zamietol žalobu o zaplatenie 811 080,43 eur a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Tento rozsudok bol opravený uznesením Krajského súdu v Bratislave, na základe čoho správne označenie rozsudku bolo č. k. 4Cb 6/2007-249. Najvyšší súd SR rozsudkom

z 18. júna 2009, sp. zn. 6 Obo 20/2009 na odvolanie žalobcu rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil. Nakoľko v odvolacom konaní bol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdený, nebolo možné podať dovolanie podľa § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“). Mohol iba požiadať súd o pripustenie dovolania, čo vyplýva z dikcie ust. § 238 ods. 3 O. s. p. Žalobca žiadal Najvyšší súd SR o pripustenie dovolania viackrát, napriek tomu v rozsudku vedenom pod sp. zn. 6 Obo 20/2009 o pripustení dovolania nebolo rozhodnuté. Najvyšší súd SR na túto žiadosť žalobcu reagoval iba listom, teda riadne nerozhodol o podanom návrhu žalobcu o pripustenie dovolania. Žalobca poukázal na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I.ÚS 402/08. Podľa žalobcu mu Najvyšší súd SR odňal možnosť konať pred súdom tým, že neprejednal jeho návrh na pripustenie dovolania, z toho dôvodu tu je podľa navrhovateľa obnovy konania skutočnosť, ktorá môže pre žalobcu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, a preto je návrh na obnovu konania dôvodný. Listom z 18. júna 2010 podal žalobca podnet na podanie mimoriadneho dovolania. Generálna prokuratúra SR listom zo 16. augusta 2008, sp. zn. VI/2 Pz 444/10-5 rozhodla o odložení podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, pričom však vo svojom rozhodnutí uviedla skutočnosti, ktoré sú právne významné a ktoré v prípade povolenia obnovy konania môžu pre žalobcu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Generálna prokuratúra SR zistila procesné pochybenia súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu, a preto tieto skutočnosti možno taktiež považovať za skutočnosti, ktoré sú dôvodom na podanie návrhu na obnovu konania. Generálna prokuratúra SR sa nestotožnila s právnym základom zastavenia deviatich správnych konaní. Žalobca na jeseň roku 2001 založil deväť množiteľských porastov pšenice letnej - ozimnej, následne na Ústredný kontrolný skúšobný ústav poľnohospodársky doručil 27. februára 2002 prihlášky na uznanie množiteľských porastov, čím bolo začatých deväť správnych konaní. Jediným rozhodnutím kontrolného ústavu z 27. mája 2002, č. k. 382/III/02 bolo zastavené konanie o uznávaní deviatich množiteľských porastov, a to z dôvodu chýbajúcej pečiatky a podpisu zmluvného zástupcu zahraničného majiteľa šľachtiteľského osvedčenia. Tieto konania boli zastavené z dôvodov, ktoré nie sú uvedené v § 30 Správneho poriadku, a teda boli zastavené z nezákonných dôvodov. Uvedené rozhodnutie je aj nezákonné z vecného hľadiska, keďže nie je pravdivé odôvodnenie, že na prihláškach chýba pečiatka a podpis zmluvného zástupcu zahraničného majiteľa šľachtiteľského osvedčenia. Týmto zmluvným zástupcom zahraničného majiteľa šľachtiteľského osvedčenia bol žalobca, a to na základe zmluvy o výhradnom práve na zastupovanie, obchodné využívanie a ďalšie množenie odrôd M.M.K., a. s. na území Slovenskej republiky. Ani súd prvého stupňa a ani odvolací súd nevykonal dokazovanie,

či na prihláškach chýba pečiatka a podpis zmluvného zástupcu zahraničného majiteľa šľachtiteľského osvedčenia, teda Ing. V.I. Ani jeden zo súdov riadne nezistil skutkový stav. Nezákonnosť oboch rozhodnutí nesúvisí iba s nesprávnymi skutkovými zisteniami, ale s neexistujúcim právnym základom na zastavenie správnych konaní, a preto sa aj Generálna prokuratúra SR v prevažnej miere nestotožnila s odôvodneniami oboch rozsudkov.

Žalobcovi tento názor uvedený v liste nebol známy, a preto ho bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, a preto je to dôvod na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p. Žalobca v pôvodnom konaní navrhol, aby si od správnych orgánov vyžiadali ich správne spisy, v ktorých sú založené aj predmetné prihlášky. Ďalej Generálna prokuratúra SR vytýkala súdom, že neustálili, či išlo o škodu spôsobenú rozhodnutím kontrolného ústavu alebo nesprávnym úradným postupom žalovaného. Ďalej uviedol, že Najvyšší súd SR ako súd odvolací nenariadil v predmetnej veci pojednávania o odvolaní žalobcu, na ktorom by umožnil žalobcovi vyjadriť sa k vecnej a právnej stránke vyjadrenia žalovaného k odvolaniu. Tým sa žalobcovi postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Žalobca uviedol, že tvrdenie žalovaného o neuzavretí licenčnej zmluvy je nepravdivé, nakoľko žalobca mal udelenú licenciu, a to zmluvu z 2. januára 1994. Podľa žalovaného súd prvého stupňa ani odvolací súd nezistili žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Všetky dôvody uvedené v tejto žalobe boli dôvodmi odvolacieho konania a nové dôvody, ktoré by podmieňovali povolenie obnovy, sú spôsobilými na povolenie obnovy vtedy, ak je nimi možné preukázať právnu skutočnosť. Napriek tomu existovali a bez zavinenia žalobcu nemohli byť použité v pôvodnom konaní, napr. že o nich nevedel a dôvodom obnovy konania môžu byť len tie skutočnosti, ktoré nastali do vyhlásenia rozhodnutia súdu. Tie skutočnosti, ktoré nastali až po rozhodnutí, nemôžu byť spôsobilými dôvodmi na obnovu konania, nakoľko k nim nemohol súd v čase vyhlásenia rozsudku prihliadnuť.

Súd prvého stupňa poukázal na § 228 ods. 1 písm. a) a b) O. s. p. a dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené podmienky pre povolenia obnovy konania. Stanovisko žalovaného podľa názoru súdu prvého stupňa nie je právne významné.

Proti napadnutému rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal žalovaný odvolanie. Žalovaný ako odvolací dôvod uviedol, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil

a nedostatočne zistil skutkový stav, na základe čoho žalobe vyhovel. Uviedol, že nové dôvody sú spôsobilými dôvodmi obnovy konania vtedy, ak je nimi možné preukázať právnu skutočnosť, napriek tomu, že v čase pôvodného konania objektívne existovali a účastník ich bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, napr. preto, že o nich nevedel a ani inak z procesného hľadiska nezavinil nesplnenie povinnosti tvrdenia alebo dôkaznú povinnosť. Nová skutočnosť musí byť spojená vždy s novým dôkazom. Za nemožnosť použiť dôkaz bez svojho zavinenia v pôvodnom konaní sa nepovažuje iba možnosť označiť dôkaz, ale aj na nemožnosť ho predložiť účastníkom konania a súdu. Dôvodom obnovy musia byť dôkazy, ktoré existovali v čase pôvodného konania, ako aj dôkazy, ktoré vznikli po rozhodnutí súdu, ale sú spôsobilé dokázať rozhodné skutočnosti, tvrdené pred rozhodnutím súdu. Nie je možné, aby sa dôvody obnovy konania krížili s dôvodmi dovolania. Žalovaný má za to, že žalobca vo svojom návrhu nepreukázal, že dodržal subjektívnu lehotu na podanie návrhu na obnovu konania a ani právnu skutočnosť, od akej ju odvodzuje a ani sa s touto skutočnosťou nevysporiadal. Ako dôvod na povolenie obnovy žalobca uvádza, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že Najvyšší súd SR ako súd odvolací v pôvodnej veci na prejednanie odvolania nenariadil pojednávanie, na ktorom by žalobcovi umožnil vyjadriť sa k vecnej a právnej stránke vyjadrenia žalovaného k odvolaniu. Žalovaný s týmto odôvodnením nesúhlasí a má za to, že odvolací súd rozhodoval v súlade s § 214 ods. 2 O. s. p. Ďalej uviedol, že možnosť odvolacieho súdu pripustiť dovolanie proti svojmu rozsudku nie je závislá na návrhu účastníka konania. Tento návrh odvolací súd nie je povinný akceptovať, ani sa s ním písomne vysporiadať. Je na zvážení súdu, či prípustnosť dovolania vysloví alebo nie. Žalobca ako hlavný argument na podanie návrhu na obnovu konania uviedol svoj podnet na podanie mimoriadneho dovolania, ktorému Generálna prokuratúra SR nevyhovela a podnet listom z 18. augusta 2010, č. VI/02 Pz 444/10-5 odložila, nakoľko v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania. Ďalej uviedla, že výroky oboch súdov sú správne a v súlade so zákonom. Poukázala na odôvodnenie súdnych rozhodnutí, s ktorými sa čiastočne stotožnila a uviedla, že jej výhrady by nemali za následok zmenu rozhodnutí súdov v merite veci. Podľa žalovaného, žalobca, ako aj súd z uvedeného listu Generálnej prokuratúry SR prichádza k nesprávnym právnym záverom, že sú v ňom zákonné dôvody na obnovu konania, ak by takéto dôvody boli, Generálna prokuratúra SR by bola povinná vo veci samej konať a nie rozhodnúť o odložení podnetu. Ďalej uviedol, že návrh na obnovu konania je možné podať iba z taxatívne vymenovaných dôvodov, je to mimoriadny opravný prostriedok, pričom spoločným predpokladom pre uplatnenie nových skutočností je, že ich žalobca nemohol použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní a že môžu

pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Musí ísť o skutočnosti, ktoré nastali do doby vyhlásenia rozhodnutia. Žalovaný má z uvedených dôvodov za to, že žalobca v návrhu na obnovu konania neuviedol ani jeden z dôvodov uvedených v § 228 ods. 1 O. s. p. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v znení opravného uznesenia zmenil tak, že návrh na obnovu konania zamietol alebo aby napadnuté uznesenie v znení opravného uznesenia zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že na povolenie obnovy konania sú dané dôvody, nakoľko v pôvodnom konaní pred súdom prvého stupňa vedenom pod sp. zn. 4Cb 6/2007, ako aj v odvolacom konaní súdy svojim nesprávnym postupom porušili zákon, preto sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré žalobca v zmysle § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p. nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v znení opravného uznesenia ako vecne správne potvrdil. Podľa žalobcu súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav a vec správne posúdil, že sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania. Nesúhlasil s námietkou žalovaného, že dôkazy v čase pôvodného konania neexistovali. Medzi tieto dôkazy patrí rozhodnutie Ústredného kontrolného a skúšobného ústavu poľnohospodárskeho v Bratislave z 27. mája 2002, č. k. 382/III/02 a rozhodnutie Ministerstva pôdohospodárstva z 18. júna 2002, č. 5856/2002-510. Kontrolný ústav vo svojom rozhodnutí uviedol nepravdivé odôvodnenie, že na prihláškach chýba pečiatka a podpis zmluvného zástupcu zahraničného majiteľa šľachtiteľského osvedčenia. Týmto zmluvným zástupcom zahraničného majiteľa šľachtiteľského osvedčenia bol žalobca. Súdy nevykonali dokazovanie, či na prihláškach chýba pečiatka a podpis zahraničného majiteľa šľachtiteľského osvedčenia, teda žalobcu a ani nevykonali dokazovanie, či týmto zmluvným zástupcom je žalobca. Žalobca viackrát navrhol súdu prvého stupňa, aby zabezpečil dôkaz týkajúci sa predmetných prihlášok, ktoré sú uschované na kontrolnom ústave, čo súd prvého stupňa neurobil. Preto žalobca odvolaciemu súdu navrhol, aby doplnil dokazovanie, na čo odvolací súd neprihliadol a ani neprihliadol na ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a rozhodol bez nariadenia pojednávania, čím bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Generálna prokuratúra SR sa preto správne v prevažnej miere nestotožnila s odôvodneniami oboch rozsudkov a v ich konaní videla pochybenie v súvislosti s 9 prihláškami. Žalobcovi tento právny názor, uvedený v liste zo 16. augusta 2010, č. VI/2 Pz 444/10-5 nebol známy, preto ho bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní. Obdobne Krajský súd v Bratislave neprihliadol na názor správneho súdu, ktorý rozsudkom z 29. septembra 2005, č. k. 14S 128/2005-54 a 14S 134-141/2005 zrušil

rozhodnutia žalovaného z 27. januára 2005 a vec vrátil na ďalšie konanie. Ďalej uviedol, že súd prvého stupňa v pôvodnom konaní dospel k záveru, že žalobca nemal súhlas majiteľa šľachtiteľského osvedčenia na množenie a prihlasovanie množiteľských materiálov do uznávacieho konania. K tomuto záveru dospel napriek tomu, že zmluva z 2. januára 1994 preukazuje opak. Žalobca má za to, že námietka žalovaného, že nie je možné, aby sa dôvody obnovy krížili s dôvodmi dovolania, je irelevantná. Žalobca na tieto skutočnosti poukázal preto, že dovolanie nebolo pripustené, a tým bola žalobcovi bola odňatá možnosť konať pred súdom. Námietka premlčania na podanie návrhu na obnovu konania je taktiež nedôvodná. Žalobca sa dozvedel o dôvodoch na povolenie návrhu na obnovu konania v deň doručenia listu z Generálnej prokuratúry SR - 3. septembra 2010 a v deň doručenia uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Cdo 159/2010. Ďalšou právnou skutočnosťou, od ktorej žalobca odvodzuje svoj návrh na obnovu konania, je aj list vyhotovený Krajskou prokuratúrou Bratislava z 21. decembra 2010, č. Kc 240/10-9, ktorým bol odmietnutý podnet žalovaného na podanie mimoriadneho dovolania. Žalobca nesúhlasil s tvrdením odvolateľa, že odvolací súd správne nenariadil pojednávanie. Odvolací súd bol povinný nariadiť pojednávanie, na ktorom by sa preukazovalo, či prihlášky sú riadne vyplnené. Taktiež nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že ak účastník podá návrh na vyslovenie prípustnosti dovolania, odvolací súd ho nie je povinný akceptovať, ani sa s ním písomne vysporiadať. V tejto súvislosti žalobca poukázal na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I.ÚS 402/08. Ďalej uviedol, že Generálna prokuratúra SR v predmetnom liste uviedla konkrétne pochybenia súdov, a to, že deväť správnych konaní v nadväznosti na rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 14S 128/2005-54, ktorý ako nezákonné zrušil administratívne rozhodnutia žalovaného, neboli ukončené. Nebol známy výsledok uznávacieho konania. Ani v tomto smere súdy nevykonali dokazovanie. Toto dokazovanie je právne významné v súvislosti s príčinnou súvislosťou medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom. Súdy nevykonali dokazovanie o platnosti zmluvy z 2. januára 1994 a o neexistencii žalobcovho práva na dokončenie množiteľských cyklov. Ďalej nebolo vykonané dokazovanie, týkajúce sa zmlúv o budúcom odbyte dopestovaného osiva. Tieto nedostatky možno odstrániť vykonaním dôkazov v obnovenom konaní.

V právoplatne ukončenom súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 27C 22/2006, ktorého sa týka aj uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo

159/2010, ktorým bolo dovolanie žalovaného odmietnuté, bola predmetom sporu náhrada škody vzniknutá žalobcovi v pestovateľskom roku 2002/2003. V právoplatne ukončenom spore vedenom na Krajskom súde v Bratislave, v ktorom sa žalobca domáha obnovy konania, bola predmetom sporu náhrada škody vzniknutá žalobcovi v pestovateľskom roku 2001/2002. Oba pestovateľské roky vzájomne súvisia. Je v rozpore so spravodlivosťou, aby v dvoch rovnakých, vzájomne súvisiacich veciach súdy vyniesli protichodné súdne rozhodnutia. Rozpornosť medzi súdnymi konaniami sa týka, že v konaní vedenom pod sp. zn. 27C 22/2006 súd použil správny predpis - Občiansky zákonník a v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cb 6/2007 použil súd nesprávny právny predpis - Obchodný zákonník. Obe súdne konania majú rovnaký predmet sporu s tým, že správny orgán zastavil 9 a 22 uznávacích správnych konaní, pričom v konaní vedenom pod sp. zn. 27C 22/2006 súd uznal, že 22 správnych konaní bolo zastavených nezákonne a správny orgán sa dopustil nesprávneho úradného postupu. V oboch konaniach správny orgán zastavil 9 a 22 uznávacích správnych konaní z dôvodu, že na prihláškach chýbala pečiatka a podpis zmluvného zástupcu zahraničného majiteľa šľachtiteľského osvedčenia. V oboch konaniach bolo preukázané, že jediným a výhradným zmluvným zástupcom zahraničného majiteľa šľachtiteľského osvedčenia bol žalobca. V konaní vedenom pod sp. zn. 27C 22/2006 Krajský súd v Bratislave skonštatoval, že aj po ukončení platnosti licenčnej zmluvy z 2. januára 1994 v zmysle jej článku V bod 5 bol žalobca oprávnený podať na ÚKSÚP prihlášku do uznávacieho konania na jednotlivé odrody pšenice a na základe uznávacieho konania bol oprávnený uvádzať do obehu právne chránené odrody pšenice letnej - ozimnej, s čím sa stotožnil aj Najvyšší súd SR. Ten istý súd v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cb 6/2007 prijal úplne protichodný názor, keď žalobcovi nepriznal právo na podávanie prihlášok do uznávacieho konania, na základe toho prijal dve rôzne rozhodnutia. Taktiež súdy v uvedených konaniach dospeli k protichodnému názoru o pasívnej legitimácii žalovaného v predmetnom konaní o náhrade škody. Najvyšší súd SR uznesením, č. k. 5 Cdo 159/2010 odmietol dovolanie žalovaného, a tým aj všetky jeho tvrdenia, na základe ktorých bol úspešný v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cb 6/2007, čím zároveň Najvyšší súd SR vyslovil, že argumentácia žalovaného je právne irelevantná a nezákonná a že tvrdenia žalobcu sú správne. Táto skutočnosť zároveň preukazuje dôvod na povolenie obnovy konania. Poukázal na rozhodnutie uverejnené v Civilnej zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod číslom R 2/1983, podľa ktorého dôvodom pre povolenie obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p. môže byť neskoršie rozhodnutie príslušného orgánu, riešiaceho odchylnu predbežnú otázku. V danom prípade ten istý Krajský súd v Bratislave a ten istý Najvyšší súd SR v dvoch konaniach úplne rozdielne posudzovali rovnaké predbežné

otázky, a to správnosť použitia druhu hmotnoprávneho predpisu, povinnosť uvádzania podpisov a pečiatok na prihláškach na uznávanie množiteľských porastov pestovaných rastlín, osobu zmluvného zástupcu zahraničného majiteľa šľachtiteľských osvedčení, platnosť licencie zo zmluvy z 2. januára 1994, právo na dokončenie množiteľských cyklov podľa článku V ods. 5 zmluvy z 2. januára 1994, právny základ náhrady škody v súvislosti s príčinnou súvislosťou jej vzniku a aktívnu legitimáciu žalobcu. Ďalej poukázal na rozhodnutie uverejnené v Civilnej zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod číslom R 6/1968.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie žalovaného podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa návrhom podaným na Krajský súd v Bratislave 29. novembra 2010 domáhal obnovy právoplatne skončeného konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4Cb 6/2007. V tomto konaní Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 6. októbra 2008, č. k. 4Cb 6/04-249, v znení opravného uznesenia z 19. januára 2009, č. k. 4Cb 6/2007-277 zamietol žalobu o zaplatenie 811 080,43 eur. Na základe odvolania žalobcu Najvyšší súd SR ako súd odvolací rozsudkom z 18. júna 2009, sp. zn. 6 Obo 20/209 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalobca svoj návrh na obnovu konania odôvodňuje ust. § 228 ods. 1 písm. a) tým, že odvolací súd nepripustil proti svojmu rozhodnutiu dovolanie, resp. o pripustení nerozhodoval, aj keď žalobca podal návrh na pripustenie dovolania. Podľa žalobcu ide o skutočnosť, ktorá môže pre žalobcu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, ak sa napraví procesné pochybenie súdu. Ďalšie skutočnosti, ktorými odôvodňuje podanie návrhu na obnovu konania, sú uvedené v liste z Generálnej prokuratúry SR, ktorým rozhodla o odložení podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, pričom v ňom uviedla skutočnosti, ktoré v prípade povolenia obnovy konania môžu pre žalobcu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Generálna prokuratúra SR zistila procesné pochybenia súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu. Ako ďalšiu listinu, preukazujúcu dôvodnosť podania návrhu na obnovu konania, je uznesenie Najvyššieho súdu SR z 12. októbra 2010, sp. zn. 5Cdo 159/2010, ktorým bolo odmietnuté dovolanie žalovanej medzi rovnakými účastníkmi konania a v rovnakej veci, s rozdielom náhrady škody a podľa pestovateľského roku. Súdny v dvoch rovnakých, vzájomne súvisiacich veciach vyniesli

protichodné súdne rozhodnutia. V súdnom konaní, sp. zn. 4Cb 6/2004, ktorého obnova sa navrhuje, bola podľa žalobcu vec nesprávne právne posúdená.

Z obsahu odvolania vyplýva, že žalobca v odvolaní ako odvolací dôvod uviedol, že súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav v zmysle § 205 ods. 2 písm. c) a f) O. s. p.

Odvolací súd pri preskúvaní jednotlivých odvolacích dôvodov uvedených žalovaným v zmysle § 212 ods. 1 dospel k záveru, že napadnuté uznesenie nie je odôvodnené v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p., čím je nepreskúmateľné. Preto odvolací súd nemohol posúdiť, či súd prvého stupňa uvedenú právnu vec posúdil správne a či skutkový stav vychádza z vykonaného dokazovania.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odvolací súd je toho názoru, že súd prvého stupňa odňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom tým, že napadnuté rozhodnutie neodôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p., čím je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné. V odôvodnení rozhodnutia úplne absentujú základné požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Súd prvého stupňa neuviedol, ktoré skutočnosti uvedené účastníkmi konania považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Do odôvodnenia prevzal právnu a skutkovú argumentáciu žalobcu, bez toho, aby ju zákonným spôsobom vyhodnotil. Rovnako súd prvého stupňa neuviedol, z akých dôkazov pri rozhodovaní vychádzal.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje akékoľvek právne posúdenie veci. Aj keď v rozhodnutí uviedol, na základe akého ustanovenia povolil obnovu konania, chýba v ňom aplikácia právnej normy na zistený skutkový stav. V danom prípade nešpecifikoval, ktoré skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy v zmysle § 228 ods. 1 a) a b) O. s. p. nemohol žalobca použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní a môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci a ktoré z dôkazov možno vykonať, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní a môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa súd prvého stupňa ani bližšie nezaoberal stanoviskom žalovaného a neuviedol, prečo ho nepovažuje za právne významné.

Záveru súdu prvého stupňa uvedené v napadnutom rozhodnutí sú nepreskúmateľné a nezrozumiteľné.

Pre preskúmateľnosť rozhodnutia je nutné nielen uviesť výpočet dôkazov, na základe ktorých sa v danom prípade navrhuje obnova konania, ale je dôležité uviesť, aby súd vo svojom rozhodnutí uviedol, ktoré dôkazy považoval za relevantné, ktorým dôkazom uveril, a ktorým neuveril, ako tieto dôkazy vyhodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Tieto úvahy súdu musia byť uvedené v odôvodnení súdneho rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. IV.ÚS 248/2008, v zmysle ktorého súčasťou základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý súdny proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že predmetom konania je návrh na obnovu konania. Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok a je prípustná len dôvodov taxatívne uvedených v § 228 ods. 1 O. s. p. Žalobca vo svojom návrhu uvádza dôvody podľa § 228 ods. 1 písm. a) a b), t. j. že sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať bez viny účastníka v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať

v pôvodnom konaní, ak môžu pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Nové dôkazy, ktoré sú spôsobilým dôvodom obnovy konania, musia v čase pôvodného konania objektívne existovať a účastník ich nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní. Dôvodom obnovy konania môžu byť dôkazy, ktoré existovali v čase pôvodného konania, ako aj dôkazy ktoré vznikli po rozhodnutí súdu, ale sú spôsobilé dokázať rozhodné skutočnosti tvrdené pred rozhodnutím súdu. Dôvodom obnovy konania môžu byť len tie skutočnosti, ktoré nastali do vyhlásenia rozhodnutia súdom. Tie skutočnosti, ktoré nastali až potom, nemôžu byť spôsobilým dôvodom obnovy.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že jedným z dôkazov, na základe ktorého žalobca navrhuje obnovu konania, je list Generálnej prokuratúry SR zo 16. augusta 2010, č. VI/2 Pz 444/10-5, ktorým bol odložený podnet na podanie mimoriadneho dovolania. Z tohto listu nevyplývajú nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by neboli známe v pôvodnom konaní a s ktorými by sa súdy nezaoberali. Rovnako Generálna prokuratúra SR v tomto liste uviedla, že dôvody na podanie mimoriadneho dovolania nezistila a výroky rozhodnutí oboch súdov sú správne a v súlade so zákonom. V liste sú vytykané výhrady voči odôvodneniu rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní, ale výhrady voči nim však nemali za následok zmenu rozhodnutí súdov v merite veci. Samotné výhrady, že súd prvého stupňa alebo odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadali s určitými skutočnosťami, ktoré pravdepodobne v pôvodnom konaní nepovažovali za relevantné, nie je spôsobilým dôvodom obnovy konania. Pokiaľ by Generálna prokuratúra SR zistila pochybenia súdov v pôvodnom konaní, bolo by podané mimoriadne dovolanie. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že v prípade, ak by aj rozhodnutia oboch súdov boli v pôvodnom konaní vecne nesprávne, nie je to dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania.

Vzhľadom na skutočnosť, že súd prvého stupňa sa pri odôvodnení napadnutého rozhodnutia neriadil ust. § 157 ods. 2 O. s. p., čím odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa v zmysle § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom konaní súd prvého stupňa posúdi účastníkmi uvedené skutočnosti, vyhodnotí vykonané dôkazy jednotlivo a ich vzájomných súvislostiach, uvedie, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie. Posúdi začiatok a plynutie subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania. Uvedie, ktoré žalobcom uvedené skutočnosti a predložené dôkazy, na základe ktorých navrhuje obnovu pôvodného konania, sú alebo nie sú spôsobilým dôvodom obnovy konania.

V novom konaní je súd prvého stupňa v zmysle § 226 O. s. p. viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, preto je súd prvého stupňa povinný postupovať v zmysle záverov tohto rozhodnutia.

V novom rozhodnutí rozhodne súd prvého stupňa aj o trovách odvolacieho konania v zmysle § 224 ods. 3 O. s. p.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave 26. júna 2012

JUDr. Darina Ličková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcssová